

عنوان مقاله:

حقوق و آزادی های فردی در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

مجله علوم زیست محیطی و دانش جغرافیا، دوره 1، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

محمد نیک فکر - دانشگاه آزاد بندرعباس

خلاصه مقاله:

قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران حقوق و آزادی های فردی و جمعی را در فصلی ذیل عنوان «حقوق ملت» مورد توجه قرار داده است. آزادی اجتماعات، از زمره حقوق و آزادی های جمعی است که مستقیماً در اصل ۲۷ قانون اساسی و به طور ضمنی در اصل ۲۶ قانون اساسی، شناسایی و تضمین شده است. در این نوشتار، تحلیل اهمیتی است که قانون اساسی در خصوص آزادی اجتماعات در اصل ۲۷ قانون اساسی قائل شده است و همچنین تأکید بر این موضوع اساسی که اولاً آزادی اجتماعات و راهپیمایی ها مطلق نمی تواند باشد. بلکه اعمال این حق باید با توجه به شرایط و اوضاع و احوال جامعه دموکراتیک اسلامی لحاظ شده باشد. ثانیاً قانون اساسی ضمن رعایت معیارهای اعلامیه جهانی حقوق بشر و جامعه بین المللی، همچنین شرایط و اوضاع و احوال جامعه دموکراتیک اسلامی خود را در نظر گرفته است و هر دو توأمان مدنظر قرار داده است. همچنین در این پژوهش تلاش شده است نخست به مفهوم حقوق و آزادی های عمومی به طور مفصل بپردازد. سپس ضمن بیان انواع حق ها و آزادی ها به طور خاص به بررسی حق اجتماع در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و سایر قوانین و مقررات مربوطه پرداخته شده است. در این راستا ضمن بیان ضمانت اجرای این حق به ضرورت توجه و نظارت دولت بر چگونگی اجرای این پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

قانون اساسی، حقوق و آزادی عمومی، حقوق شهروندی، آزادی اجتماع، کرامت انسانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1871521>

